

Udvari Ork Krónikák

I.

- Az Elsők -

Előszó

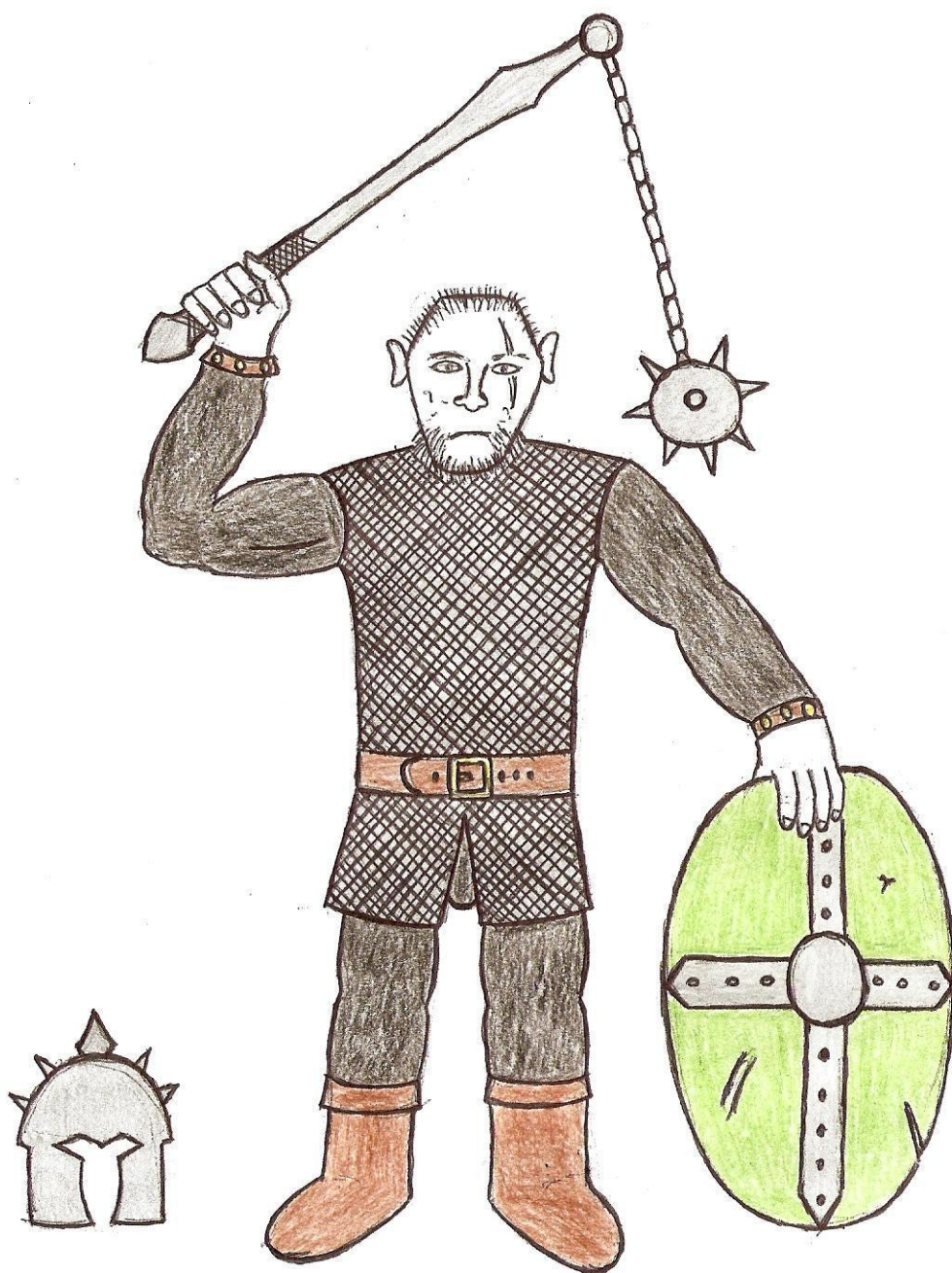
Ez az írás két olyan karakterem történetét tartalmazza játékbeszámolók formájában, akik nagyon sokat jelentettek nekem.

Gordon Grodur életem első M.A.G.U.S. karaktere volt, egy udvari ork harcos a régi „Nagy Ződ” Első Törvénykönyv szabályrendszere szerint megalkotva. Az itt leírt játékkalkalmak mellett többször feltűnt és feltűnik NJK-ként, annak idején sok rajz és egyéb alkotás született róla kezem által, az az idő, amikor 2008 körül vele játszottam az „ősidő” az én szerepjátékos történetemben. 8. Tapasztalati Szintig jutott annak idején, sok kalandot átélt.

Rraht pedig az első Új Törvénykönyv alapján készült M.A.G.U.S. karakterem, szintén udvari ork harcos, aki sajnos idejekorán elhalálozott A démon átka című hivatalos kalandmodul kellemetlen utóhatásaként. Bár azóta sok karakterem volt és van, ez a két karakter egyedülálló a maga nemében, olyan idők gyermekei, amelyek már csak az emlékeimben élnek...

Következzen hát Gordon Grodur és Rraht története...

Gordon Grodur

Gordon Grodur története

Gordon Grodur egy udvari ork harcos. Nagyjából két (ynevi) láb magas /2m./ és 150 (ynevi) font /150kg./ súlyú. Erőtéljes izomzatú, szinte teljesen felegyenesedve jár, meglehetősen szőrös. A pyarroni vallást vallja, **Arel** istennőt tiszteli, aki a Harc, a Természet, a Vakmerőség és a Makacsság istennője – ideális isten Gordonnak. Gordon gyűlöli a kyreket, az elfeket, a különböző ősi fajokat és a toroniakat, s mindenkit, aki felsőbbrendűnek hiszi magát nála. Ezzel szemben kedveli a törpöket és félelfeket, valamint az embereket is, főleg, ha azok elfogadják. A mágusoktól és mindenféle varázshasználóktól tart, mert nem érti hatalmukat. A hozzá hasonló harcosokat kedveli, más udvari orkokat szintén, ám a vadon élő orkokat megveti, lenézi, gyűlöli, pusztítja... Nagy álma az, hogy kivívja az ereni nemesi címet, s a „váruk hercegségének” egyik erődjének büszke tulajdonosa lehessen.

Gordon Grodur **Erenben** látta meg a napvilágot 33 esztendővel ezelőtt. Több tucat másik udvari orkkal együtt nevelkedett az egyik ereni nemes várának egy kaszárnájában. Életének első 15 évében megtanították írni, olvasni, de legfőképpen fegyvert forgatni, hiszen testőrnek készítették fel. Ezután újabb 5 év képzés következett, melyben megtanulhatta a számára fontos történelmi és heraldikai alapokat, valamint még magasabb szintre vihetette a különböző fegyverek forgatásának tudományát, illetve biológiai értelemben is teljesen felnőtt, elérte végleges magasságát és izomzatát. Kiemelkedően jó „diák” volt társaihoz képest, hajtotta a kíváncsiság. Ezután 20 évesen ura mellé került testőrként, s keresztül-kasul bejárta az Északi Szövetség országait, eljutott a törpék bányáiba, Doran városállamába, és megjárta szinte minden jelentősebb várost ura kíséretének tagjaként. A Dwyll Unió területén többször is részt vett kisebb-nagyobb harcokban, ugyanis urát vagy féltucatszor támadták meg haramiák, midőn erre járt ügyeket intézni. Nem volt idegen számára a vér látványa, hiszen sokszor vadászott, hogy a nemes ne szenvedjen hiányt finom vadhúsban, és a testőrség tagjaként utai során legalább két tucat útonállót juttatott a másvilágra. Aztán 30 éves korában bekövetkezett életében a nagy változás: nemes ura Tiadlanba utazott valamilyen üzleti ügyet intézni, s egy közel kétszeres túlerőben lévő, nagy csapat lator támadt rájuk, kik között sok íjász akadt. A zsványok nyílzáporral köszöntötték a nemest védő udvari orkokat, majd kemény harc kezdődött. A fájdalmat jól tűrő, félelmet nem ismerő testőrök Gordonnal az élen levágták a támadók javát, a többit pedig megfutamították, s urukat is sikerült megóvniuk, bár csak tízen éltek túl a csatát. Uruk nagyon hálás volt nekik hősiességükért és önfeláldozásukért, s hálája jeléül felajánlotta nekik: testőrségének vezetői lehetnek és különleges elbánást kaphatnak várában, vagy kaphatnak néhány aranyat, s elindulhatnak kalandozni, felfedezni Ynev világát. Gordon és két társa az utóbbit választották, s hárman háromfelé elindultak világot látni. Gordon nyugatnak ment, s egy meglehetősen hosszú és küzdelmes út után elérkezett a **Riegoy városállamokhoz**. 1 esztendőt töltött a különböző kisebb-nagyobb városállamokban. Sokan gyanakvóan tekintettek rá, de ő nem zavartatta magát, s sok helyi történettel, mondával, legendával ismerkedett meg. Néha zsoldosnak állt, néha az általa levadászott állatok bőrét eladta, néha kisebb, nagy erőt igénylő munkákat vállalt, így teremtette elő magának a

szükséges pénzt. Majd amikor már úgy vélte, ezt a vidéket kellően megismerte, hajóra szállt a Riegoy-öbölben, s a Nyugati-óceán, majd a Godorai-tenger partvidékén végighajózva a híres-hírhedt **Erionba**, a kalandozók városába ment. Ez a hihetetlen nagy város rengeteg felfedeznivalót tartogatott számára, s úgy döntött, marad egy darabig. Állandó szobát bérelt Torozon Tavernájában, s alkalmi zsoldosként és testőrként kereste kenyerét a városban. Azonban hamar rá kellett jönnie, hogy nem tud annyi pénzt keresni alkalmi munkákkal, hogy biztonságos, ám borsos árú szállását sokáig bérelhesse és egyéb szükségleteire is fusssa, sok kötöttséggel járó munkát pedig nem akart vállalni, ezért végül alig fél évre nyúlt az itteni tartózkodása. Azonban ezen fél év alatt is megismerte annyira a várost, hogy ne sajnálja azt, hogy el kell mennie, ugyanis a rémes közbiztonság, a szegénynegyed veszélyes nyomora és az itteni züllött életmód nem tetszett neki annyira. Vállalt még egy zsirosabb melót, vett egy lovat, összeszedte a cókmojkját s útnak indult a Sheral-hegység északi oldalának aljánál keletre a Duaron-tenger felé. Hosszú és viszontagságos út várt rá, mely során meg kellett küzdenie különböző vadakkal és lényekkel, s néha csak az erdőben talált bogyókon és gombákon élt, de végül eljutott a Duaron-tenger partvidékéhez, s az itteni városállamok területéhez. Itt újra jobbra fordult a sorsa: vállalt néhány munkát és kisebb küldetést, majd északabbra ment az Abaszisztól keletre lévő, újabb városállamok felé.

1.

Épp egy karneválra tartott az egyik városállamba, amikor egy éjjel rablók támadtak a fogadóra, ahol megszállt. Ezt megelőzően megismerkedett egy félelf íjással és egy szintén félelf bárdal, akik hozzá hasonlóan keményen harcoltak a rablók ellen azon az éjjelen, s velük elvállalta az elrabolt nemesivadék megmentésének feladatát az őt kísérő, haldokló kapitánytól. Hárman eredtek a rablók nyomába, s kisebb nehézségek árán eljutottak a zshiványtanyára. Leverték a latrokat, s az épület alatti pincerendszerben felfedezték a titkos ajtót, majd kisebb-nagyobb nehézségek árán eljutottak egy nagy, föld alatti üreghez és egy búvópatakhhoz. Sajnos Gordon peches volt, ugyanis amíg félelf társai meditáltak, addig ő a barlangot kutatta, s egy boszorkánymesterbe botlott, aki villámot küldött rá, ami eléggé kiütötte. Társai azonban már óvatosabbak voltak, megtalálták az üreg egyik végében, cölöpökön álló épületet, s keményen harcoltak a rablóvezérrel, akit végül a kiszabadult uraság nyílpuskával hátulról fejbőlött. Ezután felélesztették az eszméletlenül fekvő udvari orkot. A feladatot elvégezték, s a megmentett ifjúval ellovagoltak annak otthonába, s átadták őt apjának, aki meg is hálálta fia megmentését, azonban ekkor váratlan fordulatot vettek az események: az ifjú egy villámmal megölte apját, majd varázssal távozott → ő volt a Gordont padlóra küldő boszorkánymester...

2.

...Ezután Gordont és két társát letartóztatták, s a várbörtönbe zárták. Íjász társát és őt egy szüzek megrontásáért a börtön vendégszeretetét élvező ifjú boszorkánymester mellé küldték egy cellába, míg a bárdot egy másik cellában szállásolták el. Megismerkedtek a fiatal varázshasználóval, s együtt törték a fejüket a szökés lehetséges módjain, amikor váratlanul kivezették őket a cellából, majd a várból, mert egy zöld páncélú, megtermett harcos lefizette az öröket, hogy ezáltal némi hálás munkaerőhöz juthasson. A holmijuk egy részét is visszakapták, s rögtön hallhatták is feladatukat: meg kell szerezniük az őket kínos helyzetbe hozó boszorkánymestertől a nála lévő Lex Nova Kyria című könyvet. Ellátta őket a szükséges információkkal, majd ellovagolt. Ezután Gordon, az udvari ork harcos, Xanderin, a félelf fejvadász (íjász) és Delor, az ifjú boszorkánymester elindultak Dulusba a könyvért. Az utat gyalog tették meg: útközben farkasokkal kellett megküzdeniük, a legtöbb útbaeső faluban ellenségesen fogadták őket – főleg Gordont. S mivel a felszerelésük jelentős része és 15 ezüst kivételével minden pénzük a várbörtönben maradt, elég nehéz út elé néztek, legfőképp azért, mert napokig szakadt az eső... Gordon útközben eladta kardját, hogy új pajzsot vehessen magának, láncos buzogányát pedig mindig magánál tartotta, de végül egyben átvészelték mindhárman az utat Dulusig. Ott eljutottak a hegy gyomrába épített városig. Gordon beverte egy helyi rasszista vagány képét, majd egy öreg helybéli vagyonos polgártól megtudta a jelszót a bemenetelhez. A hegybéli településben sokat jöttek-mentek, információkat szereztek, míg rájöttek, hogy hol lakik „kedvenc” boszorkánymesterük. Ezután kisebb-nagyobb nehézségek árán sikeresen betörték annak lakásába, ahol megküzdöttek annak házőrzőjével: egy csatabárdot forgató sodronyinges zombival, majd több más zsákmánnyal egyetemben megszerezték a könyvet. Ezután sietősen távoztak, elosztották a szajrét, lovakat vettek, s elmentek a megadott helyre találkozni az őket kiszabadító harccsal. Átadták neki a könyvet, majd elkezdtek rendezni további dolgaikat...

3.

...Itt, Antaressben több napot is eltöltöttek. Ezen idő alatt Gordon vásárolt néhány holmit a piacon, eladta az eladásra szánt zsákmányát, megrendelte az egyik helyi kovácstól abbitacél sodronyingét, s szabadidejében a közeli erdőben nyílvevesszőket készített. Ezen napok alatt ismerkedtek meg egy „Penge” becenévre hallgató Arel-pappal, aki egy varázslat segítségével megverte ivőversenyben Gordont. Jól telt az idő, ráfért a kalandozókra a pihenés, ám egyszer csak egy koldus leszólította az utcán Gordont, s némi pénzbeli ellenszolgáltatásért cserébe elárulta neki, hogy valaki nagyon keresi, valaki, akinek a személyleírása kísértetiesen hasonlít arra a bizonyos boszorkánymesterére... Még aznap felkereste a csapatot a zöldpáncélú harcos, ezúttal könnyedebb öltözetben, s új megbízatást adott, valamint beigazolta Gordon sejtését. Még azon az éjjelen orgyilkosok támadtak a kalandozókra szobájuk ablakán át mérgezett pengéjű fegyverekkel, de kemény harc után megfutamították őket. Másnap az udvari ork

átvette elkészült páncélját, majd új útitársukkal: „pengével” együtt útra keltek. Többnapos, ám ezúttal nem túl nehéz út árán eljutottak az ostrom alatt lévő Danaborn városába. A bejutás elég nehéz feladat volt az ostrom alatt álló városba. Sok mindennel próbálkoztak, kaptak pár „ajándék” nyílveessőt a vár védőitől, Gordon és Xanderin egy napig az ostromlók közé állt önkéntesként, s alaposan meg kellett mozgatniuk az agykerekeiket, de végül bejutottak. Néha felmerült a lehetőség egy-egy „Arelnek tetsző cselekedet” végrehajtására, de aztán a végére élve megúszták a küldetés ezen részét, átálltak a védők oldalára, s „Penge” még a helybéliek közé is beépült, s információkat szerzett, míg Delor az ágyat nyomta sebesülései miatt. A beilleszkedés olyan jól sikerült, hogy még egy kisebb behatolási kísérlet megfékezésében is alkalmuk volt részt venni...

4.

...A Danaborn városállamában az első ostrom visszaverése utáni éjjelen valami különös dolog történt. Gordon átlépett egy titokzatos kapun Delorral, a boszorkánymesterrel együtt, s egy kis méretű vulkanikus szigeten találta magát. A vulkán épp kitörni készült, a levegő forró volt és füstös, szinte marta a tüdőt. Gordon és Delor miután alkalmi levegőszűrőt csináltak némi ruhaneműből, a sziget egyetlen épületébe, egy nem túl nagy kőházba mentek. Bent egy naplót találtak, melyet a sziget „ura”: Perindor vezetett, aki egy itt berendezkedő mágiahasználó volt. Itt élt néhány telepessel, de a testvére: Netrefer idejött, bajt kevert, élőholtakat teremtett, barbár bálnavadásokkal szövetkezett, s tragédia lett a vége. Szó volt benne varázslói botokról és egy gyűrűről is, meg egy nagy homokóráról, mely ha átfordul, négy óra múlva a vulkán kitör és a szigetnek vége – s a homokóra átfordult... Ezután lementek az épület pincéjébe egy csapóajtón át, ahol zombik támadtak rájuk, de a nekromanciához is konyító boszorkánymester és a harcos Gordon elintézték őket. Ezen helyiségekben több hullát, titkosajtót, csapdát és élőholtat is találtak, de végül a gyűrűt és a varázslóbotokat is megszerezték, ám a zombikkal folytatott harc során a két varázsló szelleme átvette felettük az irányítást, majd felélesztették magukat. Perindor elmondta a kiutat nekik, majd az útjukat álló örült élőhalottat is furfangosan lávafolyamba csalták, s kijutottak a sziget partjára és megtalálták az ott lévő hajót. Ki is futottak vele a tengerre, de még egy harcos természetű, oszló kalózszerűséggel is meg kellett küzdeniük – Gordon sikeresen vízbelökte, majd mindenféle komolyabb előzmény nélkül hirtelen felébredtek. Hogy álom volt-e csupán, vagy egy másik Síkon jártak az éjjel, azt sose fogják megtudni, mint ahogy azt sem, hogy a két varázslóval és a szigettel mi lett eltávozásuk után, illetve hogy „kedvenc” boszorkánymesterüknek volt-e bármi köze ehhez az egészhez, de hogy érdekes kis „kaland” volt, az egyszer biztos...

5.

...Másnap Gordon és Delor a küldetés következő fázisának látott neki: elkezdtek keresni Joran Targont. Keresték a könyvtárban, a szegénynegyedben... s végül kiderítették, hogy a helyi tolvajklán tartja fogva. A tolvajokon keresztül el is jutottak hozzá, s megalkudtak: a

tolvajok és Joran egyaránt az általa felfedezett sírkamra kincseit akarták megszerezni, így, hogy kihozzák az öreget, a két kalandozó és két tolvaj elindult megszerezni a sírkamra rejtett kincseit, melyet azután az alku szerint fele-fele arányban elosztanak, s az öreget is megmentik. Még Dulusban találkoztak a félelf bárdal, akivel Gordon annak idején a nemesifjúnak álcázott boszorkánymester megmentését vállalta, s megkérték, tartson velük. Így öten indultak a kialudt tűzhányóhoz, mely a sírkamrát rejtette. Kisebb-nagyobb nehézségek árán sikerült is bejutniuk a létesítménybe, mely mágikus aknák, folyosók és termek alkotta labirintus volt. Néha estek-keltek, de a két profi tolvaj a legtöbb csapdát és titkosajtót felfedezte előttük. Az első nagy problémát egy illúzióval álcázott óriásfarkasszerű démon jelentette, mely első támadásával összerogyasztotta Delort, akit a bestia legyőzése után alig sikerült összefoltozni... Aztán volt itt még mérgezett étel, tűzgolyókat lövő mágikus jel, mágiát sugárzó nagy acélpajzs, titkosajtók és csapdák tömkelege, valamint Weila gyógyító szobra is, de végül csak eljutott mindenki élve az utolsó teremig: a kincseskamráig. Itt azonban egy lavalény, vagy valami tüzes démon várta a betolakodókat, s bárdunkat és az egyik tolvajt padlóra is küldte égett bőrrel, ájultan, ám Gordon és Delor kitartottak ellene, s végül az udvari ork egy mindent eldöntő találattal hamuvá omlasztotta. Ezután felpakolták a kincseket, gyógyítottak itt, visszamentek Dulusba, kiszabadították az öreget, s bár a zsákmányt nem tarthatták meg, a sok pénzhez jutott öreg néhány csengő arannyal jutalmazta fáradozásukat...

6.

...Ezek után Gordon, Xanderin, Delor és a bárd elindultak Joran Targonnal megbízójukhoz, a zöldpáncélos nagydarab fickóhoz. Miután átadták neki az öreget és ő kifizette őket munkát vállaltak egy Shulurba tartó hajón, mint fegyveres kíséret. Már a hajó felé vezető úton a kikötőben rájuk támadtak felbérelt gyilkosok és verőlegények, ám végül sikeresen kifutottak. A hajó egy mantikort szállított Toronba a császári vadasparkba, s főleg toroniak tartózkodtak rajta. A helyzet azonban más volt, mint ahogy azt várták volna... Már első éjjel gyilkosság történt a raktérben, s a bárd mágiája segítségével kiderítették, hogy egy vámpír a tettes. Aztán megölték Gordon kardjával az egyik toroni fejvadászt, majd újabb matróz halt meg a vámpír által. Aztán Xanderinék Hatalom Italát loptak a hajón lévő mágiszternek, majd újabb két gyilkosság: egy nő, aki vélhetően valamilyen ügynök volt, és egy toroni harcos, akivel Gordon elég jól összebarátkozott az út során. Már a káosz szélén volt amúgy is az egész hajó, amikor megjelent a két kráni harci kutya, akikkel a négy kalandozó és felbérlőjük, a rakományért felelős toroni fejvadász vette fel a harcot. A kutyák padlóra küldték a toronit, a bárdot és Xanderint, de Gordon végül mindkettőt megölte. Miután a sebesülteket az udvari ork összefoltozta, megbízójuk és a mágiszter kicsit világosabbá tették a helyzetet, adtak némi információt a kellőképpen összezavarodott kalandozóknak. Ekkor újabb kiáltás hallatszott a raktérből. Gordon lement megnézni, de csapdába csalták: összezárva találta magát a szabadon engedett mantikorral, egyedül, míg társai a fedélzeten két kráni fejvadászsal hadakoztak. Végül Gordon lejutott a matrózok közé, társai pedig fent diadalmaskodtak, s kiderült, hogy a mágiszter kráni méregspecialista s az egész egy álcázott titkos akció, mely nagyon balul sült el. Ezután már csak egyetlen kívánságuk lett volna: „jó széllel toroni partra”...

7.

...Ám sajnos nem ez történt. Xanderin nagynehezen lelőtte a Mantikort, s így Gordon és a még élő matrózok ki tudtak jutni a csapdából, ám eközben a hajó hatalmas viharba került. Ugyanakkor eközben akcióba lépett Liandar, a kráni elf fejvadász, s komoly harc alakult ki. A harcokban elgyötört, sebesült kalandozók nem vehették fel a versenyt Liandarral, aki végül

Xanderint, Delort, a bárdot és a matrózokat levágta, mire Gordon és Rasha végre meg tudták ölni. Ráadásul nem sokkal ezután még a hajó is zátonyra futott, s a mágiszter kizuhant. Gordon és Rasha mentőcsónakkal kísérelték meg a menekülést, de egy nagy hullám kiragadta a csónakból Rashát, s Gordon nem látta többet...

*

Másnap reggel a „csónakázó” udvari ork három, egy nagy deszkán sodródó embert vett észre, s kimentette őket csónakjával. Egy erigowi nemes, egy elf és egy ilanori voltak a hajótöröttek, akiknek a hajója szintén a tegnapi viharban süllyedt el. A nap végére a négy nyomorult elért egy meglehetősen kopár, nagy szigetre. Madárfészeket fosztottak, élelmet gyűjtöttek, pihentek, majd másnap felfedezni indultak, s egy különös településre értek, ahol mindenféle illúziók gyötörték őket. Hol démonokat, hol csorgó vért, hol más haláleseteket, sikolyokat láttak és hallottak, de ez mind csupán illúzió volt. Elmentek a városka templomába, ahol további nyomasztó illúziókra leltek, akárcsak a ködös, vészterhes temetőben, ahonnét kiindulva a köd az egész várost ellepte, s fogva tartotta őket. Elmentek egy kikötői fogadóba, ahol olyan ételt leltek, mi nem laktat, s egyszer csak a kikötőben a nemeshez lépett egy csuklyás alak, váltott vele pár szót, majd azt mondta: „Ideje már, hogy valaki megváltsa ezt a várost.” Ezután beszállt egy csónakba, s a kikötő öblén túl cirkáló kísértethajó felé vette az irányt. Ezek után a négy hajótörött tovább kutakodott a városban, további furcsaságokat találva, de nem tudva, mit is kellene keresniük valójában...

8.

...Ezután a bátor kalandozók visszamentek a templomba, majd a temetőbe körülnézni alaposabban, s egy fantomalakra leltek, majd ismét a világítótorony felé vették az irányt, ahol azonban két félig fantom zombi-őr állta útjukat. Ezen teremtményeket egyszerűen nem tudták sebezni, s bár bátran harcoltak, Gordonnak kis híján életét kellett áldoznia a toronyba való bejutásért – csúnyán kiütötték. Ám végül sikerült beüzemelniük a mágikus világítótorony fényét, ezzel különös kaput nyitottak az ég felé a ködben, melyen át eltávoztak az elátkozottak lelkei, s a köd is elpárolgott – sikeresen megváltották az elátkozott várost. Ezek után napokig pihentek az immár valós, romos, lakatlan állapotában lévő településen halászva, gyűjtögetve, sós halon, tojáson és vízen élve. A jól eső pihenés után bejárták a szigetet, s egy itt élő, magányos remetét találtak, akivel az erigowi nemes tolmácsolásával beszéltek. Gordon és az elf úgy egy hét alatt felhúztak egy szép, négyszemélyes viskót a parton, a bolondos öregé mellett, s elédegelték a hajótöröttek nem túl izgalmas életét, amikor a remete elárulta nekik a kijutás titkát, s az új bungiért cserébe adott nekik egy kecskét, melyet feláldoztak a sziget közepén lévő vulkán ősi termeinek egyikében, a pentagrammán, s ez egy másik helyre teleportálta őket. Az új hely azonban nem volt túl barátságos. Egy kis barlangban találtak magukat egy hasonló pentagrammán, hidegben. Kint röpködtek a mínuszok, s az idejutott három kalandozó keményen megküzdött a túlélésért. Fát vágtak, tüzet csiholtak, fókákra, madarakra vadásztak, s még egy éhes jegesmedvével is megküzdöttek. Végül megtalálták az újabb sziget térképét a barlang falán, s útnak indultak. Útközben egy ritka ronda bestia tört életükre a fenyőfák között: egy Jégdémon, azaz Nayan. Kemény harcok árán tudták csak legyűrni, s az elfet is össze kellett vakarni a földről a csata után, ugyanis keményen kiütötte, ám végül tovább indulhattak, ám nem jutottak soká egy hóvihar miatt. A vihar után nagy meglepetésben volt részük: Iteyy-k, azaz Jégóriások találtak rájuk. Igyekeztek barátságosan közeledni a jelentős túlerőben lévő, hatalmas lények felé, s ők ezt szintén barátságosan viszonzták: elvitték a falujukba a kalandozókat, melegvizű barlangi tóba tették őket, ételt adtak nekik, s néhány óra mutogatás és rajzolgatás után útbaigazították őket egy emberi település felé. A hálálkodó kalandorok eljutottak a jégóriások által említett szakadékhoz, ahol fenyőtörzsekből hidat fabrikáltak, s kisebb-nagyobb nehézségek árán (az elf esett egy

fájdalmasat, a híd meg nem bírta a strapát és leomlott) átjutottak a túloldalra, majd egy bálnavadászfaluba. A bálnavadászok falujában megtudták, hogy valahol Beriquel és Ynev között vannak, s helyet foglaltak egy hajóra, mely Tarinba tartott...

9.

...Elég hosszú hajóút után sikerült partot érniük egy Deresrév nevű kikötővároskában, ahol bálnavadászok és törpék éltek. Itt találkozott Gordon, az elf és az erigowi nemes, valamint itt csapódott hozzájuk egy Arel-pap, név szerint Crokus, aki szintén elfele tartott Deresrévből. Néhány napot töltöttek itt, ezen a településen, bevásároltak, felszerelkeztek, s útnak indultak. Az útjuk egy sötét barlangon át vezetett, ahol két haldokló törpére bukkantak, akik közül egyik egy átok, a másik egy tör áldozata lett, s a haldokló leszúrt furcsa dolgokat mondott nekik. A kalandozók végül egy hegyek által körbezárt medencébe, s abban egy Göztóvár nevű településre érkeztek, ahol beszámoltak az előjárónak az eseményekről, majd megszálltak a fogadóban. Az éjszaka toroni orgyilkosok támadtak rájuk álmukban, ám akciójuk sikertelenül végződött, viszont a helyzet bonyolódott. Megöltek ugyanis egy vándordalnokot, akivel a kalandozók beszélgettek, s akiről kiderült, hogy ügynök volt, aki az itteni eseményekről gyűjtött információkat. Elég összetett szituációba kerültek, ráadásul Crokust egy kis időre lecsukták, de végre a falu vezetőjének felkérése és a vele való információcsere kitisztította a képet. A „gonosz törpék” és a toroniak két törpe klán puskaporos üzletét akarták megghiúsítani, s a lényeg az volt, hogy ne harsanjon fel a „kürtszó a ködben”. A kalandorok feladata végül az lett, hogy foglalják vissza a kürtös tornyot a bajkeverőktől, mielőtt megfűjják a kürtöt, hogy a Sápatagok támadjanak. A küldetésre Frági, egy törpe harcos kísérte el őket. A torony zárva volt, s különböző kellemetlen meglepetések nehezítették a feljutást a tetejére, ám ami ott várt Gordonra, az az eddigi legrosszabb volt talán kalandozásai során... Gordon lépett ki elsőként a tetőre, ám hirtelen bezárult mögötte az ajtó. A toroni boszorkánymester rontását még megúsza, s egyetlen elsőpró erejű ütessel megölte az egyik toroni fejevadászt, ám a „gonosz törpe” korcs nyelven hangzó aquir hatalomszavai ellen nem tudott mit tenni. Az első hatalomszó eltörte a jobb kezét, melyben láncos buzogányát forgatta, a második pedig szétmarta az arcán a bőrt, s szinte teljesen harcképtelen lett, mire a többiek betörve az ajtót megérkeztek. A toroniak keményen ellenálltak, a „gonosz törpe” hátbaszúrta Crokust, de végül győztek, csak a boszorkánymester menekült el varázsereje utoljából, s minden kalandozó életben maradt. Ezután a két törpe klán megkötötte az üzletet, a Sápatagok nem támadtak, a kalandozók kaptak néhány csengő aranyat és egy térképet, mely egy régi törpe bányához, s az abban lévő kincshez vezet, s Göztóvár megmenekült. Gordon pedig napokig-hetekig élvezhette a helyi fogadó legjobb szolgáltatásait, míg az Arel-pap segítségével teljesen fel nem gyógyult, leszámítva az arcán lévő, a korcs hatalomszó hatása nyomán keletkezett hegeket, melyek elcsúfították amúgy sem túl szép arcát...

10.

...Miután sikeresen felépültek, s vettek ezt-azt útravaló gyanánt, felpakolták a szamarat, s Gordon, az elf és az Arel-pap útnak indultak a beomlott bánya felé. Viszonylag hamar odaértek, ám a megérkezés annál fájdalmasabb volt: a bányához vezető járatban a szakadék fölött átívelő kötélhíd leszakadt, s Crokus kishíján a mélybe zuhant, csak a szerencse mentette meg a kalandozókat. Ezután eltakarították a beomlott járat omladékát, s beértek a járatrendszerbe. Itt különböző kellemetlen meglepetések vártak rájuk: egy nagy szoborból számszerűen lőttek a kalandozókra, egy lezárodott teremben majdnem megsültek, s állandóan valami járt körülöttük. A hely nem volt túl barátságos, ezt már csak az tette rosszabbá, amikor

egy földre homokból rajzolt pentagramma vörösen felizzott, s egy farkasfejű, négykezű démon: egy Sytix jelent meg, aki elől a kalandozóknak egy szűk járatba kellett hátrálniuk. Végül a démon eltűnt, a pap gyógyított, s továbbállhattak. Kemény, csapdától teli út után elértek a „páncéltérembe” s megtalálták a „széfet”, melyet végül Gordon nyitott ki, miután az elf bekapott egy tűzrobbanást. Bent a rengeteg csapda mellett egy láda kincs is várta őket, mely kereken száz aranyat, s néhány mágikus tárgyat jelentett. Kifelé azonban két elborult elméjű fanatikus törpe támadt rájuk. Gordon ment elől – szokás szerint, s a két rohamozó törpe csatabárdjai eszméletlenségbe taszították, s még egy nagy vágást is kapott a fejére. Crokust is kiütötték, s az elf is csak a „piros lötyivel”, illetve annak sárkánytüzet lehelő hatásával tudta megölni az örült törpéket. Végül azért a viharvert kalandozók nagynehezen kijutottak, s elég sok kincsel a zsákjukban indulhattak tovább...

11.

...Ezután még időztek egy keveset a törpe faluban, majd Felhőcsúcsra mentek, onnan pedig térkapuval Erionba, a kalandozók városába. Itt bevásároltak, megszálltak, majd Gordon és Crokus elmentek Torozon Tavernájába, hogy találkozzanak Gordon rég nem látott megbízójával, aki annak idején kihozta őt a várbörtönből. A találkozó sikeres volt, s elfogadták a négy kristálytör megszerzésére vonatkozó megbízatást. A megbízó személyesen szerzi meg az egyiket, a másik három azonban az ő feladatuk. Az első megszerzendő tör a Surranók tolvajklán tulajdonában van abban a bizonyos ládában, melyhez egy csapdarendszeren át vezet az út, melyen ha valaki átjut, kivehet egy dolgot a ládából. Gordon és Crokus információkat gyűjtöttek a dologról, találkoztak a Surranókkal, s némi felkészülés, gyógyitalfőzés és vásárlás után elmentek a Surranókhoz. Gordon volt a jelentkező a próbára, a többiek a „lelátóról” bíztatták. Szép nézősereg gyűlt össze a látványosságra. Az udvari ork értéktárgyait Crokusra bízta, pénzét feltetette a túlélésére, majd nekivágott. Az első teremben fénycsók, s ezeknél lengedező hatalmas bárdok várták. A második teremben a padló kövei közül kicsapódó pengék kísértették. A harmadikban kék, sárga és piros kölapok, s szemben a lecsukódó ajtó várta. A „rossz” kölapok persze csapdákat aktivizáltak... De Gordon minimális sérülésekkel megúsza ezen csapdákat, s az utolsó pillanatban átgördült a negyedik terembe, ahol a lefelé tartó mennyezet, a következő ajtónál pedig egy tüskés hengerekből és pengékből álló akadály várta. Gordon sikeresen kiékelte kardjával a „húsdarálót”, buzogányával beütötte az ajtó zárját, s sikeresen átjutott az utolsó terembe, mielőtt palacsinta lett volna belőle. Itt, az ötödik teremben volt a láda, melyet óvatosan kinyitott, kivette belőle a kristálytört, s ekkor egy tűzrobbanást kapott a képébe, ami kissé megviselte... Ám megitta Crokustól kapott gyógyitalát, lecsukta a ládát, s egy lenyíló falrészén át élve kijutott. Ezután elfele menet egy kisebb csapat tolvaj rájuk támadt, ám hamar szétsaptak közöttük. Mindezek után elmentek a második kristálytörért egy erioni parkba egy szfinx-szoborhoz, éjközépkor előadták a megbízótól kapott rituálét, válaszoltak a szfinx kérdéseire, s megszerezték a második kristálytört is...

12.

... Az elkövetkezendő napokban a nemes bajvívó lelépett az új nőjével, Gordon és Crokus pedig a harmadik kristálytör megszerzésére készülődtek. Gordon vett az erioni rabszolgapiacra egy eddig bányában dolgoztatott udvari ork nőt: Jázmint. Jázmin lett Gordon szolgálója és egyben társa is. Ezután felbérelték Óriásverő Rogert és két cimboráját, majd térkapuval Abaszisz fővárosába, Ifinbe mentek. Ott megismerkedtek egy törpével, aki elkísérte őket útjukon. A Gurran városába vezető út során haramiák támadtak rájuk, ám a tapasztalt harcosok könnyedén leverték az útonállókat. Gurranban egy felszámolóban lévő fémipari vállalkozástól vasrudakat és rezet vettek, majd az erdei óriásokhoz indultak a

harmadik kristálytörért. Találkoztak is velük, s alkut kötöttek: odaadták nekik a fémeket, valamint egy láda pálinkát, majd a gurrani helytartóval és a faipari vállalkozás vezetőjével tárgyaltak, hogy a fakitermelést ne az erdei óriások területén végezzék, s cserébe az óriások nem támadták meg többé a helyiek birkanyáit, s odaadták a kristálytört a csapatnak. Mindezek után a csapat visszaindult Ifinbe, s a törpe is velük tartott. Ifinból visszatértek Erionba, ahol azonban kellemetlen meglepetés fogadta őket: egy üzenetet címeztek Gordonnak egy levágott füllel, mely szerint a megbízójuk náluk van, s adják át a kristálytöröket. Ám Crokus papi hatalmát igénybe véve Arelhez fordult segítségért, s kiderült, hogy csak át akarták vágni őket, majd a megbízó is felbukkant –mindkét fülével együtt-. A negyedik kristályból készült tört megszerezte a nagydarab, kyr vonású fickó, s így már minden adott volt az ősi kyr építmény feltárásához. A megbízó, az udvari ork, Jázmin, Crokus és a törpe útnak indultak: térkapuval Kahrebe mentek, a híres technokrata-városba. Onnan néhány napos út során elérték a keresett völgyet, ám a hegybe vájt építmény bejárata előtt egy ork tábor feküdt: az Orwella-imádó Hűségeselek ork törzsnek kis katonai tábora nagy borsátrakkal, s vagy három tucat harcossal. A csapat azonban nem hátrált meg: némi cselt alkalmazva a fenyőfák közé csalták az orkokat, s egytől-egyig levágták őket a sámánnal együtt. Ezután a bejárathoz mentek. Bent azonban kellemetlen meglepetés várt rájuk: a Gordon fejére vérdíjat kitűző boszorkánymester négy jól felszerelt, tapasztalt ork harcos kíséretében rájuk támadt. Crokust levágta az egyik ork, Gordon is rosszul állt a boszorkánymester villámai miatt, ám a törpe, akiről időközben kiderült, hogy pap, mágiáját alkalmazva láthatatlanná vált, egyetlen ütéssel levágta a mágisztert, majd elintézte az orkokat is, s végül még Crokust is sikerült némi gyógyítással életképes állapotba hozni. Ezek után a megbízó megtalálta amire szüksége volt, s a többiek is némi kincshez jutottak. Szétosztották a zsákmányt, majd visszatértek Erionba...

13.

...Miután a nagy ellenség, a Gordon fejére vérdíjat kitűző boszorkánymester már halott volt, Gordon nyugodtan múlatta egy kicsit az időt Erionban. Ezekben a napokban találkozott ismét az udvari ork az ilanori harcossal, akivel még hajótörése után találkozott a Quiron-tengeren, s egy ideig együtt kalandozott. Ketten elvállaltak egy egyszerűbbnek tűnő küldetést a nagydarab, zöld páncélos, kyr vonású megbízótól. Térkapuval Erenbe mentek, majd onnan keletre indultak egy karavánúton Rel Morranba. Útközben ismerkedtek meg s jöttek össze egy félelf tolvajjal és egy erigowi lovaggal. Útjuk során rablókkal is megküzdöttek, megmentették egy postakocsi utasait, s végül elérték a várost, ahol azonban bajba kerültek, ugyanis két rivalizáló tolvajklán harcából nekik is kijutott, ráadásul eltűnt az ember akihez jöttek volna. Az eset egy megölt Ellana-papnővel is bonyolódott, mire végül kiderült, hogy Orwella hívei akarnak valamit itt előkészíteni. Sikeresen megszerezték az egyik tolvajklántól a tekercset, amiért jöttek, ám hitük nem hagyta nyugodni őket, a pyarroni pantheon isteneinek híveiként nem hagyhatták, hogy a Kítaszított követői itt bajt keverjenek... Így szervezkedni kezdtek, s kiderítették, hogy a helyi Ellana-szentély papnőit legyilkolták az orwellánusok, s a helyükre álltak, s most a szentélyben készítenek elő valamit. A félelf önmagát kunsaftnak álcázva bement, közben Gordon, az ilanori és a lovag pedig behatoltak a szentély kertjébe a falon át. Sajnos azonban viszonylag hamar lebuktak, így az orwellánus papnők és boszorkányok mágiájával kellett szembenézniük, amit eléggé megsínylettek, de levágták az ellenséget. A szentélyben a Kítaszított sok híve nézett velük szemben, ám odafent győztek, meghátrálásra kényszerítették az ellenséget, ám a templom alatt kialakított titkos járatokban, ahol mágikus és mechanikus csapdák, kígyók és Orwella további hívei vártak rájuk, ott egy kemény összecsapás után visszavonulót fűjtak. Értesítették a helyi hatóságokat, majd a tekercsel visszatértek Erenbe, majd Erionba...

Rraht

Rraht
Novák Róbert

Rraht története

Rraht egy két méter magas, 160 kg súlyú, nagy, erős, izmos, ám némi sörhassal is rendelkező udvari ork harcos. Arcán a szőrzete meglehetősen ritkás, s más testtájain sem szőrösebb sokkal egy átlagos embernél. Marka erős, izmai erőtől dagadnak, s halálos hatékonysággal forgatják kedvenc fegyverét: a csatacsákányt. Rraht egyszerű személyiség: szeret harcolni, szereti a sört, a jó kajákat, és legfőképpen a húst, a sok húst... Rrahtot nem különösebben érdeklik az emberek és más fajok ellentétei, a vallási és politikai kérdések, ami számít neki az az, hogy harcolhasson és mindig legyen mit pakolni a bendőjébe. Nincsenek fenntartásai más fajok egyedeivel szemben. Ennek megfelelően nem különösebben érdekli, hogy kik ellen harcol és miért, a lényeg az, hogy megfizessék érte... A kenyerét nem meglepő módon zsoldosként keresi, hiszen ez az egyetlen, amihez tényleg jól ért, s szívesen is csinálja...

Rraht 30 esztendővel ezelőtt látta meg a napvilágot az Abaszisz közelében, attól keletre fekvő városállamban: Delaronban. Rraht anyja egy sokáig bányában dolgozó udvari ork nőtény, akit Erionban a rabszolgapiacon vásárolt meg néhány társával egyetemben egy delaroni nemes. Delaronban azidőtájt kezdte el az egyik helyi hatalmasság: Merak gróf átvenni a Quiron-tenger északi partján már elterjedt szokást, mi szerint a valamire való nemesek tartanak udvari ork testőrséget is maguk mellett. Persze Merak gróf újítását hamar majmolta a többi delaroni nemes is, köztük Lord Radamek, aki megvette Rraht anyját az erioni rabszolgapiacon. Rraht itt született Lord Radamek birtokán az előre eltervezett udvari ork-szaporítás eredményeként. Anyja azonban három éves korában egy betegségben meghalt, így a kis Rraht úgy egy tucat társával egyetemben csak egymásra számítva, bajtársi kötelékben nőtt fel. Miközben őket egy idősödő zsoldoskapitánnyal taníttatták, a nemes helyzete rosszabbra fordult, ezért a nőtény udvari orkjait eladta rabszolgának, s csak a testőrségnek fenntartható, kiképzés alatt álló csapatot tartotta meg. Rraht és társai húsz esztendőskorukban kezdték el aktívan ellátni Lord Radamek testőrségét, azonban alig két éve látták el ezt a feladatot, amikor az idő közben megöszült hajú nemes a másvilágra távozott, s helyét annak fia, az udvari orkokat megvető és lenéző Lord Karasu vette át. Lord Karasu semmibe vette az udvari ork testőröket, s kegyetlenül bánt velük, ám mivel tudta, hogy azok így is hűségesekek hozzá, ő is alkalmazta őket. Rraht és társai nem szerették új urukat, ám hűségük nem ingott meg, s bár sok kínt és megaláztatást szenvedtek el, Lord Karasu mellett sok helyre eljutottak Ynev északi felén. 7 évig állt fenn ez a helyzet, amikor is egy napon minden megváltozott... Azon a napon Lord Karasu, a felesége, néhány lovas katonája és a teljes udvari ork testőrsége vendégségbe igyekezett az egyik szomszédos városállamba, amikor is útközben egy jelentős helyi rablóbanda, a méltán rettegett Farkasfiak által állított csapdába sétáltak bele. A zsiványok túlerőben voltak, felkészültek voltak, s élvezték a hazai pálya előnyeit is, ezen felül

akadt köztük jó néhány íjász és számszeríjász is, s minden előnyük felhasználva, kemény harc árán, de végül legyűrték a nemest és nejét kísérő testőrséget. Lord Karasut megölték, feleségét megerőszakolták, majd férje után küldték, s a hintóban lévő minden értéket elvittek. A teljes konvoj odaveszett, a holttestek temetetlenül heverték az út porában, mindenki meghalt, kivéve egy valakit, a több sebből vérző, ájultan heverő Rrahtot, akit egy nyílvevő földre küldött, de meg nem ölt. Rraht csak órákkal a harc után tért magához, s látva a csata végkimenetelét hirtelen nem tudott hová lenni, eddigi életét elvesztette, s ott állt egyedül, kétségek között... Rraht ezek után képtelen lett volna visszamenni halott urának birtokára, hiszen nem tudta urát megvédelmezni, kudarcot vallott. Ugyanakkor azt azért fel tudta mérni, hogy nem lehet esélye bosszút állni, ezért jobb terv híján nekivágott a nagyvilágnak – gyalog, egyedül. Néhány héttel az eset után, ahogy kezdte megérezni a szabadság édes, ám gondterhes ízét, lassan kezdett szabadulni gyászától, s végül elfogadta sorsát, és új életet kezdett. Zsoldosként alkalmi munkákat vállalt, lovat s némi felszerelést vásárolt, amint pénze lett, s afféle magányos, kóborló, vándor zsoldosként elkezdte járni a világot. Mivel elég jól képzett fegyverforgató volt, ezért mindig talált magának munkát, így képes volt eltartani magát, s mindig félre tudott tenni néhány ezüstérmét szükség esetére. Rraht jelenleg már egy esztendeje járja a kisebb-nagyobb városállamokat kóbor zsoldosként munkát keresve...

1.

... Rraht éppen egy városállamban kóborolt valami munkát keresve, megszállt egy nagyobb faluban éjjelre a Pajkos Póni nevű fogadóban, amikor reggel arra kellett ébrednie, hogy a helyi nemes emberei dörömbölnek az ajtaján, s őt keresik. Az almafás lobogó alatt szolgáló katonák egy másik utazóval egyetemben a helybéli földesúr: Kozzar gróf elé vitték. Mint kiderült, a falu épülő malmát felgyújtották az éjjel, s mint egyedüli idegenek a faluban, mi vagyunk az első számú gyanúsítottak. Természetesen az ártatlan átutazók bebizonyították igazukat, s felmentették őket a vád alól, s a felmentés után rögtön ajánlatot is kaptak. A gróf biztosra tudta a malom felgyújtására utasítást adó személy kilétét, s a bosszújának beteljesítésére felbérelte a két utazót, kik elvállalták a küldetést. Rraht ekkor ismerkedett meg Mariussal, a kilétét titkoló abasziszi boszorkánymesterrel, ki társává lépett elő. Rraht és Marius, valamint a gróf egy embere: Taffen elindultak hát Öregfenyves falvába, ahol a küldetésük célja található volt: a hatalmas méretű, kőből épült malom, mely teljesen uralta a környékbeli piacot, amely az egyetlen, ezáltal nagyon előnyös helyzetben lévő malom volt a környéken, s amelynek tulajdonosa nem akart neki konkurenciát... Ezen faluban megszálltak a Zöld Sárkány nevet viselő fogadóban, majd éjszaka elindultak beteljesíteni Kozzar gróf bosszúját. Ám sajnos kellemetlen meglepetésben kellett részesülniük: Taffen elárulta őket, a malmot őrző, a támadásra felkészült, túlerőben lévő katonákkal szemben pedig nem volt esélyük. Ezért hát jobb híján visszavonulót fűjtak, s sikeresen meg is léptek, ám Rraht lovát a rajta lévő felszerelésével együtt lenyúlta az áruló Taffen...

...Az éjszaka még hátralévő részét az erdőben töltötték, ahol a táborhelyük mellett egy mágiát sugárzó sziklát találtak, melyen különös, ismeretlen írásjelek sorakoztak, alattuk pedig azok fordítása volt a sziklába vésve. Reggel az erdőben ébredtek, de néhány dolog kicsit mintha megváltozott volna. Eltűntek az erdőből az állatok, és az ösvény nem akarta elérni az utat, amelyről letérve idejöttek az erdőbe. Találtak egy régi, beomlott tetejű templomocskát is, melynek pincéjében egy különös aurával körülvett kyr nő muzsikált, valamint találtak itt a pincében a falon, majd a nő ülőalkalmatosságán is 1-1 verset. Kifelé menet díszes ruhába öltözött, kyr vonású, fegyveres férfiakkal találkoztak, akik valami Raezt kerestek egyre agresszívakban, végül összecsapássá fajult a dolog, s lecsapásuk után a fickók mintha „kifakultak volna a valóságból”, majd egy verset hagytak maguk után. Ezután Rraht és Marius mindenfelé bóklászott az erdőben, hegyre másztak, bolyongtak, s újabb Raezt kereső, kyr vonású fickókkal csaptak össze, míg végül egy nem túl igényesen berendezett kis kunyhóban, egy nem túl szép festményhez értek, melynek keretjébe újabb vers volt vésve. Itt sok próbálkozás után végül „bejutottak” a festménybe, ahol egy néma öregember útmutatása és egy újabb vers nyomán végül eljutottak Raezhez, aki megkérdezte Rrahttól: Mit üzen a császár? Rraht fejében lassan, kattogva megindultak a fogaskerekek, s a versekből kikövetkeztetett vélhető szituáció nyomán megadott legvalószínűbb jó választ adta, mely valóban jónak bizonyult: Sajnálja. Raez ezzel feloldozást nyert, s egy hirtelen támadó vihar visszarepítette Rrahtot és Mariust a való életbe. Igen, a való életbe, ugyanis ahogy azt sejtették, mindez csupán álom volt, itt nem történt meg, csupán az Antisson, az Álomsíkon jártak az éjjel a mágikus szikla hatására...

2.

...Mivel Kozrar gróf bosszúját nem sikerült beteljesíteniük, Rraht és Marius továbbálltak, mindketten a maguk útján indultak tovább. Az ezt követő hetek-hónapok azonban nem voltak túl eredményesek Rraht számára. Nem talált jól fizető munkát, így épp csak annyit keresett, hogy éhen ne haljon. Ezen sikertelen időszak után ismét találkozott Mariussal, ezúttal Senuron városállamában, ahol a jobb időszakot átélte Marius egy toroni lovag frissen szerzett birtokán élvezte az ingyenosztot, ugyanis két toroni famor és embereik az akkori király hataloméhes öccsével szövetségbe kötődtek a királyi hatalmat, az uralkodót és a városállam majd' teljes nemességét megmérgezték, s a hatalomátvétel után az új király: I. Nagy Gavness a két toroni nemes lovagot általuk választott birtokokkal ajándékozta meg, s a kincstárból csinos kis összegeket utalt ki a puccsban résztvevő személyek, köztük az egyik méregkeverő: Marius számára. Marius tehát jópár aranyat szerzett a puccsban való részvételével, s „elnyerte” az egyik toroni lovag: Jahrn Attasyn En-Charendayiss barátságát is. Rraht és Marius pedig ezen toroni lovag új birtokán: Fehérmalom falujában találkoztak, majd Marius meghívta Rrahtot Hollószirt várába egy kis ingyenkajára... Azonban nem sokáig élvezhette Rraht a vár vendégszeretétét, ugyanis a vár nem túl orkkedvelő toroni ura Jianna úrnő kérésére Mariust munkára ajánlotta, s vele a vérebszámba vett udvari orkot is. Így hát Marius és Rraht újra közös munkára indultak. Ezúttal a küldetés célja az volt, hogy hatoljanak

be Jianna úrnő várába, melyet most Xavor báró katonái tartanak ellenőrzés alatt, s ott a rúnateremben törjenek meg egy abbit törrel két rúnát, megszüntetve ezzel a vár mágikus védelmét. El is indultak a kalandozók a feladatra, s ellovagoltak Basrin településére, mely szintén Jiannáé volt, ám most Xavor báró embereinek felügyelete alatt áll. Azonban meglehetősen kellemetlen meglepetésben kellett részesülniük, ugyanis Basrin templomát, melynek pincéjéből a titkos alagút Sziklakő várához vezet, Xavor báró emberei szálláshelyükké alakították át, a papot pedig felkoncolták. Ám a két bátor kalandozó végül megoldotta a problémát: az éj leple alatt felgyújtották a település szélén, a házak falánál lévő szénaboglyákat, s ezzel egy tűzvész lehetőségét vetették el, amit a katonáknak is érdekükben állt megakadályozni, ezért kivonultak a templomból tüzet oltani, a két kalandor pedig az őrsgben itt maradt katonák megkerülésével bejutott a templomba, majd a templom pincéjén át a titkos járatba. Természetesen itt sem volt könnyű dolguk: Rraht alatt leszakadt a korhadt kötékhíd, ami egy barlangi tó felett ívelt át, Árnyakkal kellett megküzdeniük, Őrület pöfetege állta el útjukat, s még egy pincerém (Iblogh) is rájuk támadt. De végül sikeresen eljutottak a vár egyik raktárának aljába. Innen a sötétben osonva, Marius mágiájával fáklyákat oltva értek el a rúnateremhez, amely előtt azonban négy, a támadásra felkészült őr várakozott. Az őrök elég erősnek bizonyultak, bár Marius mágiája egyiket a padlóra küldte, s Rraht is kiosztott 1-2 megrendítő erejű csapást, vissza kellett vonulniuk, s az őröket csak az ajtó eltorlaszolásával sikerült visszatartaniuk. Ezután megkeresték a vár fegyvertárát, ahol magukhoz vettek ezt-azt, megfejtették a gyógyitalos szekrény trükkös zárját, s a benne lévő két gyógyitalt némi gondolkodás után végül Rraht itta meg. Ezek után újra a rúnateremhez vezető folyosóhoz vonultak, kiengedték a bezárt őröket, s megküzdöttek velük. A kemény harcban végül Marius padlóra került, s Rrahtnak is komoly sérülései voltak, ám végül az udvari ork harcos minden ellenfelet a másvilágra küldött. Rraht azonban nem tudta magához téríteni Mariust, így maga indult el a küldetés beteljesítésére. Azonban újabb probléma merült fel: a barlangi tóba eséskor a tinta elmosódott, így a Jianna úrnő által adott útmutatón nem látszódott, hogy hogyan kell kinyitni a rúnaterem ajtaját, s melyik két rúnát kell megtörni a sok közül. Rraht azonban elővette minden fellelhető intelligenciáját, megfejtette a rúnaterem kinyitásának titkát, majd az elmosódott tintafojtokból megpróbálta beazonosítani a megfelelő megtörnivaló rúnákat, s végül szerencsésen választotta meg a két megtörendő rúnát. Hatalmas mázlija után azonban még mindig nem nyugodhatott meg az udvari ork, ugyanis még ki kellett jutnia a várból az eszméletlen Mariussal együtt. Átsunnyogott az ájult boszorkánymesterrel a titkos alagút lejáratához, ám ekkor eszébe jutott neki, hogy társa nyílpuskáját otthelyeztette a harc színhelyén, ezért mindent kockára téve visszaosont, majd a nyílpuskával együtt sikeresen visszatért. Ezek után már Rraht is eléggé ki volt készülve, ezért az elkövetkező órákat itt töltötték az alagútban húzva a lóbőrt. Jópár órával ezután felébredtek mindketten, átverekedték magukat ismét a járat akadályain, visszaértek a templom pincéjébe, ahonnan kiosontak a paplak ajtaján át a templom melletti kis temetőbe, ám pechükre egy épp nagydolgot végző katonába botlottak. Szerencsére azonban Rraht utolsó aranypénze, melyet meglehetősen könnyű erszényéből kapart elő, sikeresen meggyőzte a katonát arról, hogy nincs szükség megvitatni azt, hogy mit keresünk mi itt, és mi a fenét csináltunk a templomban, ahova elvileg be sem juthattunk volna... Így hát végül sikerült kijutni a temetőből, majd a településről is. A két kalandozó végül tehát elment a találkozó helyszínéül megjelölt Vörösréz Hold fogadóba, ahol megkapták a jutalmukat Jianna úrnőtől, s fizetségükből finanszírozták

gyógyulásukat, s eltöltötték pár nap pihenőt az amúgy kellemes és jól felszerelt, átlagon felüli fogadóban...

3.

Napokkal az előző események után Rraht Hollószirt várának ingyencsirtjét élvezve kapott egy „küldetést” a vár toroni intézőjétől, hogy ne lopja a napot és tömje a hasát, hanem nézzen utána az eltűnt bányászoknak, ha továbbra is ingyencsirtködni akar itt. Így hát Rraht elindult a közeli hegyekbe utánanézni a bányászoknak, akik érceket jöttek kutatni, ám nem tértek vissza. Az udvari ork több barlangot is megjárta, mire az egyikben két csákányt talált, majd másodpercekkel a csákányok után egy tojásból kikelő undorító, és veszélyesnek tűnő, szárnyas kukacokat látott meg. Többet is sikerült eltaposnia közülük, ám a túlélő szárnyas férgek rátámadtak, s elkezdtek magukat befúrni a testébe... Sok csapkodásba, fájdalmas húsból kitépkedésbe és egyéb szenvedésbe került, mire a rohadékokat sikerült megölnie, de még így is szerencsésnek mondhatja magát, mert mindet sikerült elintéznie, mielőtt túl mélyre fúrták volna be magukat a testébe... Ezután Rraht ellovagolt Fehérmalom falujába, s a helyi paptól drága aranyakért megvásárolta gyógyitalát, melynek segítségével beforradtak sebei, s így újra útnak indulhatott a barlangba, ugyanis Rraht végsőkig menő makacssága nem hagyta, hogy ne nézzen alaposabban körül azon a cseppet sem veszélytelen helyen... S vissza is ment, körül is nézett, s ráakadt egy nem elég jól álcázott titkos ajtóra, melyen áttört, s így bejutott a hegybe vájt titkos rejtekhelyre. Itt nagydarab, barbárnak tűnő, kétkezes csatabárdot forgató, ám sérülés hatására nem vérző örök támadtak rá, mágikus csapdák állták útját, majd újabb örök részesítették társaságukban, ő pedig csak küzdött, harcolt, míg el nem sötétült előtte a világ... Amikor magához tért hason feküdt és le volt kötözve, majd egyszer csak eloldozták, s kiderült, hogy a hegybe vájt rejtekhely tulajdonosa egy alacsony, pösze és dadogós nekromanta, aki miután a külsőre emberinek megmaradt zombi örei leterítették, úgy döntött, hogy felhasználja Rrahtot saját céljai elérésére. Ennek érdekében rakott Rrahtra néhány kis mágikus jelet, melynek segítségével az udvari ork hűséges lett hozzá, s távolról is tudott kommunikálni vele. Ezután útjára engedte új csicskáját azzal a feladattal, hogy intézze el, hogy ne keressék tovább a bányászokat, azonban a gyógyitalvásárlásban elszegényedett udvari ork megfelelően jelezte néhány igényét új gazdájával szemben, aki ennek hatására, erősítendő új alattvalója hűségét adott neki némi aranyat, valamint elméje hatalmával enyhítette a harcos fájdalmát. Ezután a szolgáskorba jutott Rraht Hollószirtre ment, teljesíteni új gazdája első küldetését...

4.

...Rraht elvégezte nagyurától kapott első feladatát, majd a Sárga Sirály nevű hajóval útra kelt a Sinemos-szigetek felé. A hajón utazott több ismerőse is, többek között Hollószirt ura, Jahrn Attasyn En-Charendayiss és néhány embere. Az út közben sok minden történt. Egy este a hajó

kikötött egy szigetnél, s a kapitány egyedül elment valahova a szigetre, ezért miután már rég meg kellett volna jönnie mentőakciót indítottak érte, mely megtalálta egy furcsa, vágottszerű, sárga, alacsony papnőktől hemzsegő templom kertjében, amint épp feláldozzák, majd a mentőakcióban résztvevők ezt látva „megostromolták” a templomot, kiirtották a papnőket és kifüstölték az egész helyet. Másnap kalózok támadtak a hajóra, akikkel szintén kemény harc bontakozott ki, ám a toroni lovag útmutatásai alapján sikeresen hárították a kalózokat, s bár sokan életüket veszítették, s a hajó vitorlázata leégett, s néhány lyuk is keletkezett a hajótesten a becsapódó ballisztalövedékektől, végül a kalózok meghátráltak, s miután sikeresen felvonták a tartalék vitorlákat, a harcban elesett elsőtisztből lett kapitány helyére kinevezték a kormányost kapitánnyá, majd az ő irányítása alatt tovább is indultak. Az éjszaka azonban nagy vihar támadt, s a hajó zátonyra futott. Másnap kipakolták a rakományt és az utasok, valamint a személyzet cuccait a szigetre, melynek partja közelében zátonyra futottak, s itt hat napon át túlélőtáboroztak, mire egy erre jövő hajó észrevette és felvette őket. Végül 8 helyett 14 nap alatt, de eljutottak a Sinemos-szigetekre...

...Ott aztán Akrab szigetén, Roxen városában szálltak meg. Itt Rraht összefutott Mariussal, aki éppen a toroni lovagnak hozott valami sürgős üzenetet, valamint összeismerkedett az Árnyék becenévre hallgató, amúgy szintén Marius nevű fejdázó-testőrrel, akivel együtt utazott a Sárga Sirályon. Árnyék-Marius, miután teljesítette előző küldetését azzal, hogy sikeresen elkísérte ide a fiút, akivel a hajón utazott, új munkalehetőséget kapott, melyhez szüksége lehetett társakra, így a két Marius és Rraht összeálltak egy csapattá Árnyék vezetésével, s elfogadták a régens megbízását, hogy derítsék ki mi folyik Wolgar báró háza táján. Segítségükre volt ebben Niss, egy helybéli srác, aki révén megtudták, hogy Wolgar báró zsoldosokat keres, így adott volt az ötlet, hogy beálljanak zsoldosnak és így nézzenek körül odabent. Tervük meg is valósították, ám nem egészen az következett be, amire számítottak: bekötözött szemmel elvitték őket le valahova mélyen a báró háza alá, ahol még néhány zsoldossal, meg egy csapat vadorkkal találkoztak, s azt a feladatot kapták, hogy az óriási földalatti barlangban átívelő kőhíd másik oldalát foglalják el, amit törpék védenek. Meg is indult a támadás, ám a túloldalon a három kalandozó és egy vadork valamilyen fura csapdába estek: egy óriási csúszdába, ami levitte őket valahova mélyre, ahol egy barlangi tóban kötöttek ki. Itt az ork elsüllyedt, a kalandozók pedig nagynehezen kievickéltek egy kődarabokból és uszadékfából álló halomra, ahol egy törpével találkoztak. A törpével nem sikerült közös nyelvet találniuk, ezért kézzel-lábbal és rajzolgatással próbálták megérteni egymást, ami végül sikerült is: kiderült, hogy az itt élő törpéket gonosz démonimádó törpe papok tartják uralmuk alatt, s a törpe elmagyarázott két kijutási lehetőséget is nekik. Végül a bűvárkodást választották, s a vízzel elárasztott labirintusszerű folyosókon és termeken át kijutottak a nagy barlangüregbe, aminek a hídján át érkeztek ide. A három kalandozó és a törpe eljutottak a többi törpéhez, akik felkelést indítottak a démonimádó, elnyomó gonosz törpék ellen, s természetesen a kalandozók is részt vettek ebben. A fellázadt törpék elintézték a papokat, míg a főpap a kalandorokra maradt, akik a főpapi lakosztályban megküzdöttek két gonosz törpe örrel és a démonimádó törpékkel szövetkezni akaró régens két kísérijével. Mariusnak ez volt az utolsó csatája, ugyanis miután az egyik törpét leterítette számszerijával, a másik odament hozzá, s csatabárdjának egyik ütésével leterítette, másik ütésével pedig megölte, Rraht csak ez után tudta levágni ezt a nyomorult törpét. Végül azonban Árnyék-

Marius és Rraht győzedelmeskedtek, a főpap elit tomboló törpéjét is levágták miközben a földémonimádó szórta rájuk a villámokat és az átkokat. Ez után Rraht minden haragját egyetlen rohamba gyűjtve egyetlen csapásával kettéhasította a démonimádó törpe főpapot. Azonban ekkor Rraht elméjében utasítást kapott nekromanta nagyurától, miszerint meg kell ölnie a törpét, akit megmentettek a sötét, vízzel teli teremből, ahova a lecsúszás után érkeztek. Ezért amikor a főpapi lakosztályban megtalálták a régenst Rraht egyedül maradt vele, s elterelésként a bútorokat püffölve megpróbált megegyezésre jutni vele, miszerint ők nem árulják el, hogy a gonosz törpékkel akart szövetkezni, cserébe ő elintézi a törpét, akit Rrahtnak kellene megölnie, valamint kifizeti a bérüket az elvégzett feladatukért. A megegyezés megtörtént, a régenst elengedték, a pénzt megkapták, aztán pihengettek kicsit a törpéknél. Azonban a felszínre vezető utat a törpék nem ismerték, csak démonimádó papjaik, a régens pedig rég felszívódott, ezért a két kalandozónak arrafelé kellett visszajutnia a felszínre, amerről érkeztek. Átkeltek hát a hídon, ahol egy a csatát túlélő számszerű harcos fogadta őket, aki meg is támadta a két kalandozót. Miután levágták, igyekeztek észrevétlenül kiosonni az épületből, ami majdnem sikerült is nekik, azonban a felszínen, a báró házának udvarán egy homonkulusszal találkoztak, akit a varázsló irányított, s aki elteleportálta a fegyvereiket. Végül pusztá kézzel csapták le, majd kijutottak a házból, s elmentek egy fogadóba. Rraht meggyógyította magát a helyi Dreina-templomban, Árnyék eladta a zsákmányolt cuccokat, s új fegyvereket vásároltak. A régenshez azonban már nem sikerült bejutniuk, így Rraht nem tudhatta meg, hogy állta-e a szavát... Végül, mivel nem volt túl biztonságos az itt tartózkodásuk, az első hajóval elindultak vissza, Senuron felé, azonban Rraht az út folyamán egyre rosszabbul érezte magát. Először csak köhögött, aztán egyre nehezebben kapott levegőt. Megitta utolsó gyógyitalát, melyet még a Dreina-templomban vásárolt, ám az is csak pillanatnyi jobbulást hozott. Az állapota egyre rosszabb lett, egyre kevésbé kapott levegőt, s végül már az ágyból sem tudott felkelni, s mivel a hajón senki sem volt, aki tudott volna segíteni rajta, ezért Rraht a szervezetében lappangó méregtől elhalálozott...

... Néhány hónappal később híreket lehetett hallani arról, hogy Roxen városában többszáz átkozott törpe bukkant elő a földből, s mészárlásba kezdtek a város lakói között...

Rraht méltatlan halála után tengerésztemetést kapott, s ynevi porhüvelyének maradványai azóta is a Quiron-tenger mélyén fekszenek. Gordon Grodur ezzel szemben azóta is a kalandozók viszontagságos életét folytatja hű társával: Jázminnal, s különféle alkalmi kalandozótársaival. Legfőképpen Erionban, a Quiron-tenger déli partvidékén és az Északi Szövetség területén lehet találkozni vele.

Novák Róbert

2012.06.10.